

Egy bombázószázad harcai — statisztikában

(*Howvéd haditudósító század.*) Mind a hajózó, mind a földi rész, a számok beszélnek. Ezt az igazságot használom fel most, mikor egyik bombázószázadunk életét, haditevékenységét, a mennyiségek pontos kifejezőerejével, a számok fényében mutatom be a magyar nyilvánosságnak.

Példának a „Sepriin lovagló Boszorkány”-bombázókat, a hajdusági fiúk századát választottam.

A „boszorkányok” hadiselekményei július 1-től szeptember 30-ig az alábbi képet mutatják.

A század 79 bevetést hajtott végre. Ebből 75 bevetés harcászati feladatot jelölt: azaz a „boszorkányok” 75 alkalommal közvetlenül az arcvonalon avatkoztak be bombáikkal, az éppen folyamatban levő földi hadműveletbe. A 79 bevetés közül 4 hadműveleti volt. Más szóval a gépek nem az ellenséges arcvonal fölé, vagy valahová közel hozzá, a környékére repültek, hanem távolba. Mélyen az ellenséges légtérbe hatoltak be és leszort bombáik a folyó hadműveleteket követve uton segítettek. Három hadműveleti feladat alkalmával három nagy orosz város pályaudvarát rombolták szét, egy esetben negy fontos ipari gőpönt vált áldozatulká.

A század, a 79 bevetés végrehajtásával, 276 ellenség feletti repülést végzett. Az ellenség felett repült összéidő óraszám: 431 óra és 30 perc. Az ellenség felett teljesített 276 repülés alatt kerekben 320 tonna súlyú bombát vetettek hadicélokra. Érdekes számok adódnak, ha megvizsgáljuk, hogy a 320 tonna ledobott bomba, hogyan oszlott meg, kilók szerint. Kiderül, hogy 50 kilósokból: 1658, a 100 kilósokból: 2118, a 250 kilogramos „csomagok” közül pedig: 101 darabot „nyomtak” a bolsik nyaka közé. A 250 kilós bombák aránylag kis száma, a hadműveleti feladatok kevesebb esetével magyarázható. Ugyanis, hadműveleti feladatoknál a 100 kilós felüli bombák játszanak jelentős szerepet.

A feladatok végrehajtása, természetesen más-más magasságból történt. A tűzcsapás magassága 3 ízben 1000 méter alatt, 25 esetben 1100—2100 méter, 49 esetben 2100—3100 méter között, 2 esetben 3100 méter volt. E számok ékesen mutatják, hogy a „boszorkányoknak van szívük” a kis magasságokhoz és célzásaik pontossága érdekében, nemigen engedték zavartatni magukat a légháritástól. Pedig volt benne részük. Ellenséges szaklégvédelem (légvédelmi gépágyús és légvédelmi ágyú ütegek) 10 esetben igen erős, 21 esetben közepes, 15 esetben gyengébb tűzzel igyekeztek zavarni a támadásukat. Meg kell jegyezni, a bolsevisták légvédelme helyenként igen erős volt. Hatásos löelemképző birtokában vannak. Ha a vörösök szaklégvédelmet helyeztek el valahol 8—10 ütegnél alább nem igen adták. De nem ritka, hogy 70—24 üteget is észrevonnak egy-egy hely biztosítására.

Bolsevista csapatlégvédelem 3 alkalommal erős, 6 alkalommal közepes, 11 alkalommal gyenge tüzet nyitott a „boszorkányokra.”

A 79 bevetés közül 30-at saját vadászbiztosítás oltalma alatt, 49 támadást mindennemű vadászkíséret nélkül hajtottak végre. Ellenséges vadászlelővel egyetlen esetben találkozott. Három ellenséges vadász támadta meg a saját kötelékéből lemaradva, kieresztett futóművel feladatát teljesítő egyik bombázót. A bombázó felvette és 1 ellenséges vadászt lelőve, sikerrel vonta meg a légharcot.

A század egyik legszebb haditevényt szeptember 9-én hajtotta végre.

Mind a hajózó, mind a földi rész, e napon nyári működésének legnagyobb teljesítményét nyújtotta. Szeptember 9-én 7 bevető parancsnak tettek eleget: 4 alkalommal 1—1 raj, 3 ízben pedig 2—2 rajnyi erő emelkedett levegőbe. Ezen az egyetlen napon 30 ellenség feletti repülést végeztek és 180 darab bombát dobtak, 36 tonnányi súlyban a hajdusági fiúk.

A győzelmet azonban, nem mérik áldozat nélkül, legyen bárminő kitűnő kezében is letéve s a hozzávezető eszközök is csak eszközök, erőnyeikkel és hibáikkal együtt.

A „boszorkány”-század dicsősége nyári harccselekménysorozatát a következő anyag- és gépvesztés mellett vitte véghez:

Hengerfelszakadás miatt 5 gép hajtott végre kényszerleszállást. Az 5 gép közül 3, pilótái lélekjelenléte és ügyessége következtében saját hadirepülőterükön simán földet ért. Egy gép, a saját reptéren kívül, ugyanésak simán, 1 pedig behúzott futóművel szállt le. Légcsavarleszakadás miatt, saját reptéren kívül, 2 gép végzett simán kényszerleszállást. Mindkét gépet igen nehéz helyzetbe hozta a váratlan üzemhiába. Az egyikkel, mintegy 60 kilométer mélyen az ellenséges arcvonal mögött járt személyzete, amikor levált az egyik motor légcsavarja. Nagy ügyeskedéssel sikerült csak saját terület fölé átkeverülni vele. A másik gépet saját terület felett érte ugyan légcsavarleválás, de ez meg a baleset pillanatában, csupán 80 méter magasan volt.

Egyéb motorhiba következtében még 1 gép végzett kényszerleszállást simán, saját reptéren, 1 gép

pedig reptéren kívül ért ugyancsak simán földet.

Ellenséges földi légvédelem 3 gépet lőtt le. Ebből 1 gép saját területen simán végzett kényszerleszállást, 1 gépnek közvetlenül a saját arcvonal mögött, sikerült szerencsésen leszállnia, de az ellenség földi tüzeben a már üres gép megsemmisült. A harmadik gép ellenséges találatból kigyulladva, égve zuhant le, személyzetéből azonban ketten megmenekültek.

Saját hadirepüterén történt leszállásnál 1 gép futókerekének gumitömlője kiszakadt, aminek következtében beperdült és összetört.

Végeredményben, csak 5 gép esett ki teljesen.

Még egy érdekes szám: a „boszorkányok” július 1-től szeptember 30-ig, 125 légiriadó érte, melyet 53 esetben kísért ellenséges bombatámadások között nem egy volt olyan, hogy alatta 150—160 bomba tűzcsapása hullott a század körletére. Az eredménye, miként a gépvesztésből már kitűnik, nullával egyenlő. Emberben a bombázás két könnyebb sebesülést okozott. Erkölcsi hatása pedig!... Azt hiszem mindent kifejez, ha azt írom: — a „boszorkányok” már megszokták!

Azt szeretném, hogy a közönség, amikor egy sikereken gazdag „évad” végzetével egyik bombázószázadunk nyári hadiselekményeit így megpillanthatja a számok tükrében, ne csak olyat szemléljen, ahol a kedvezőbb adottságok és a kegyes szerencse következtében „semmi baj nem volt”, hanem egy olyan haláltmegvetően küzdő magyar bombázószázad eredményei táruljanak elébe, mely, az ellenség kívül, nem egyszer magával az anyaggal, fegyverével, a repülőgéppel is esatázott és esatázik.

Erre szinte iskolapélda a „boszorkányok.”

Vitéz Szabó István hdp. őrm.

Antos Kálmán előadása zenei életünk problémáiról

(A Délmagyarország munkatársától) Antos Kálmán, székesegyházi zeneigazgató tartott előadást az Egyetembarátok csütörtöki üzenésén. Előadását dr. Batizfalvy János egyetemi tanár, az egyesület elnöke vezette be. Mivel első ízben szerepelt Antos Kálmán az Egyetembarátok előadássorozatában, dr. Batizfalvy János ismertette az előadó eddigi munkásságát s a zenei életben elért kiváló eredményeit.

Antos Kálmán „Zenei életünk problémái” címmel tartott előadásában elősorban a magyar zenei élet problémáiról beszélt, amely problémákat annál is inkább szükségesnek tart a laikus nagyközönség elé tárni, mert azoknak megoldása nagyobb sikerrel bíztat, ha minél szélesebb rétegek támogatják a szakemberek kutató munkáját és ez irányú fáradozását. A problémákat két csoportra osztotta Antos. Általános érvényűekre és a magyar zenei élet saját kérdéseire. Az előbbi csoport mintogy általános érvényű, természetesen vonatkozik a magyar zenei életre is.

Az általánosok között első helyen említi a stílusok periódikus váltakozásának törvényszerűségét, amely a periódusok nemzedékeit nagy küzdelmek elé állítja. Meg kell küzdenie a zenei életnek a politikai élet alakulásával, számolnia kell a gazdasági élet színvonalával. A haladó technika sincs hatás nélkül a zenei életre, éppogy, amint korunk tudománya, művészete és sportja s ezekkel szemben elfoglalt általános magatartás. Ezek általános érvényű problémák, amelyek együttesen nagy sullyal nehezeden hazánk zenei életére is. Ezek mellett a magyar zenei életnek külön nagy problémája is van; a magyar műzene kialakítása. Faji zenénk kutatásának nagy jelentőségére sajnos, későn, majdnem az utolsó pillanathban döbbsent zenei életünk, sok drága és hasznosítható idő kárba veszett, hogy a magyar nép dalait megóvjuk az elkallódástól.

Antos Kálmán előadásának során felemlítette mint magyar zenei problémát, a zeneművelés rossz hajtásait, amelyek igen károsan befolyásolják azok munkáját, akik a magyar zenei élet kiépítésén fáradoznak. A zenei ponyvának, dilettantizmusnak kiirtását tartja mindennél sürgősebb feladatnak, mert e tekintetben a zenei élet terén talán még rosszabb a helyzet, mint az irodalomban.

Végül feltette a kérdést Antos Kálmán, hogy ma, amikor világszerte a fegyverek a szó, kell-e és szabad-e művészetekről, költészetéről, zenéről beszélni. Amikor az egész világon dül a szörnyű harc, illő dolog-e muzsikálni. E kérdésre határozott igennel felelt, mert a lélek nem halt meg, sőt, minél nehezebb, szigorubb a sors, az ember annál inkább, annál szenvedélyesebben vágyódik a szép után.

Kétévi börtönre ítélte a törvényszék a sikkasztó »Hangya«-üzemvezetőt

(A Délmagyarország munkatársától) Csütörtökön tárgyalta a szegedi törvényszék dr. Kozma Endre bíró az egyik nagy szabású sikkasztási bűnügyet, amelyet Szemere Béla 45 éves magántisztviselő követett el a „Hangya” Rt. kárára. Mint ismeretes, a tisztviselő, aki a „Hangya” szegedi tarhonygyártó üzemének vezetésével volt megbízva, az itt előállított nagymennyiségű áru ellenértékét, ami súlyos ezrekre rugott, elsikkasztotta és barátjának, egy kávéházi énekesnő társaságában elmulatta.

A vádirat megállapításai szerint Szemere ez év áprilisától júliusig különböző időpontokban megdézsmálta az üzem pénztárát és belőle 6474 pengőt kivett, ezenkívül az egységes buzalisztt és tarhonya eladásából befolyt összegeket is rendszeresen eltulajdonította. A vádirat még 5050 kiló savanyu káposzta ellenértékének, 1330 pengőnek az eltulajdonításával is vádolta a tisztviselőt, ez a vádpont azonban a csütörtöki főtárgyaláson nem nyert beigazolást. Beismerte azonban a vádlott a tárgyaláson, hogy a Horthy Miklós-egyetem gazdasági hivatal részére szállított 3500 kiló tarhonyáért kapott 5100 pengőt és szegedi közkörháznak szállított 1000 kiló tarhonya ellenértékéért felvett 1480 pengőt, továbbá apróbb tételekben eladott további ezer kiló tarhonya árát saját céljaira fordította.

A törvényszék bűnösnek mondta ki Szemere Bélát kétrendbeli, folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetésében és kétévi börtönre ítélte. A büntetésbe a vizsgálati fogságban eltöltött négy hónapot és tizenöt napot a bíróság beszámította. Súlyosító körülményként mérlegelte a bíróság a halmazatot, az okozott kár nagyságát, a folytatólagosságot, a beléje helyezett bizalommal való visszaélést és azt, hogy a vádlott a sikkasztot pénz léhaságra költötte, enyhítő körülménynek vette a büntetlen előéletet és a beismerést. Az ügyész az ítéletben megnyugodott, a vádlott és védője azonban fellebbezett, így az ügy a tábla elé kerül.

Déry Ernőné Herz Ilona, férje Déry Ernő, fia Gyuri és Pali, valamint a kiterjedt rokonság nevében, mélyszégyenű fájdalomtól öszszelört szívvvel, de a jó Isten kifürkészhetetlen akaratában alázatos lélekkel megnyugodva tudatják, hogy imádtak és szerették, illetve nagyapjuk.

HERZ JAKAB

Temesvárott f. hó 16-án életének 92-ik évében, visszaadta nemes lelkét Teremtőjének.

A jó Isten a teljes testi és szellemi épségben, munkabírásban és munkában elért magas korról jutalmazta a legnemesebb és legjobb embert, családfőt, rokoni jóbarátot. Elmulhatatlan szeretettel siratjuk pótolhatatlan veszteségünket, adjon Neki a Mindenható békét, az Örökkévalóság háborítatlan Békéjét!

Szeged, 1942. december 16.